

مکتب های ادبی: ملودرام

پدیدآورده (ها) : گرکانی، گیتا
علوم اجتماعی :: آزما :: خرداد 1387 - شماره 58
از 25 تا 25

آدرس ثابت : <http://www.noormags.ir/view/fa/articlepage/395252>

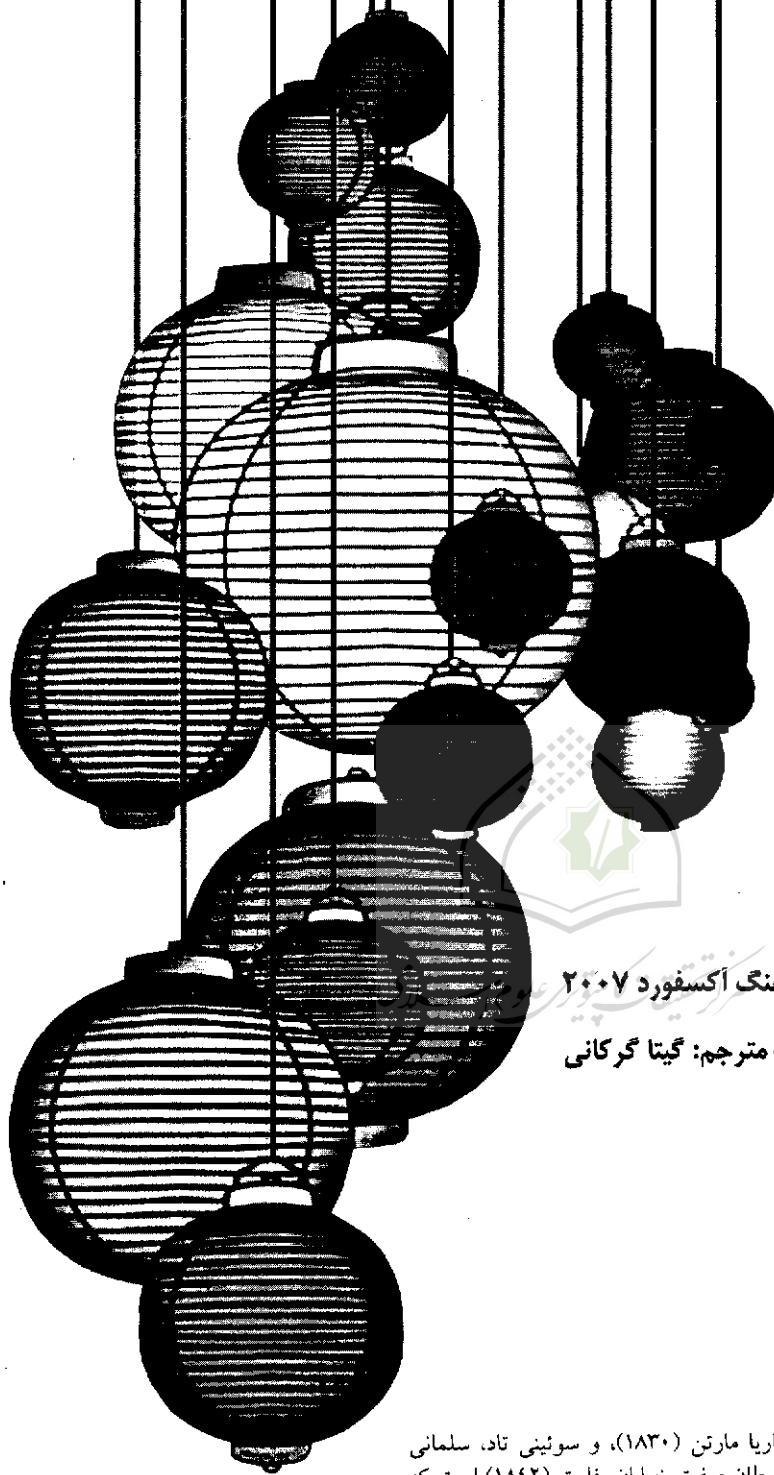
دانلود شده توسط : هنر اسلامی
تاریخ دانلود : 19/05/1394

مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) جهت ارائه مجلات عرضه شده در پایگاه، مجوز لازم را از صاحبان مجلات، دریافت نموده است، بر این اساس همه حقوق مادی برآمده از ورود اطلاعات مقالات، مجلات و تألیفات موجود در پایگاه، متعلق به "مرکز نور" می باشد. بنابر این، هرگونه نشر و عرضه مقالات در قالب نوشتار و تصویر به صورت کاغذی و مانند آن، یا به صورت دیجیتالی که حاصل و بر گرفته از این پایگاه باشد، نیازمند کسب مجوز لازم، از صاحبان مجلات و مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی (نور) می باشد و تخلف از آن موجب پیگرد قانونی است. به منظور کسب اطلاعات بیشتر به صفحه [قوانین و مقررات](#) استفاده از پایگاه مجلات تخصصی نور مراجعه فرمائید.

پایگاه مجلات تخصصی نور

www.noormags.ir

ملودرام

منبع: فرهنگ آکسفورد ۲۰۰۷

مترجم: گیتا گرکانی

شکل محبوبی از درام احساساتی که در تئاتر قرن نوزدهم شکوفا شد و به شکل‌های مختلفی در سینما و تلویزیون مدرن ادامه پیدا کرد. این عنوان در یونانی به معنی «درام - آواز» است که در اصل در تئاتر اروپایی به صحنه‌هایی از نمایش پانتومیم یا دیالوگ‌های همراه با موسیقی اطلاق می‌شد. در اوائل قرن نوزدهم در لندن، تئاترهای زیادی فقط اجازه داشتند نمایش‌های موزیکال را روی صحنه ببرند، و شکل مدرن ملودرام از نمایش‌های آن‌ها ریشه گرفته که نمایشنامه‌های ساده شده‌ای بودند و بعضی از آن‌ها از «رمان‌های گوتیک» اقتباس شده بودند؛ یعنی شکل اغراق آمیزی از احساسات دوران دوشیزه‌گی و توطئه‌گری‌های رذیلانه در طرح زمینه‌ای پر دلهره. نمونه‌های معروف ملودرام سوزان سیاه چشم اثر داگلاس جرولد (۱۸۲۹).

ماریا مارتن (۱۸۳۰)، و سوئینی تاد، سلمانی شیطان صفت خیابان فلیت (۱۸۴۲) است که نویسندگان دو اثر جدید شناخته شده نیستند؛ نمایشنامه نویس ایرلندی دیون بوسیکالت از ۱۸۵۰ به بعد چندین اثر ملودرام نوشت که برجسته‌ترین آن‌ها کولین باون (۱۸۶۰) است. طرح‌های نمایشی مشابه و شخصیت‌های ساده شده‌ای را در برخی آثار ادبی، از جمله در نوشته‌های دیکنز، را نیز می‌توان ملودراماتیک شناخت. در واقع ملودرام که در آغاز نمایشی

احساساتی و همراه با موسیقی و آواز بود بعدها با کاهش یافتن عنصر موسیقی به نمایشی گفته شد که مشخصه‌ی آن حوادث احساسی و برخورد‌های تند هیجانی است اما پایانی خوش دارد.

